

En Nuc, l’esquirol despistat

En Nuc era un esquirol molt simpàtic, però una mica… despistat. Li encantava saltar d’arbre en arbre i, sobretot, recollir aglans per guardar-los per a l’hivern. El problema era que en guardava tants, que després no recordava on els havia amagat!

Un matí de tardor, quan les fulles daurades queien suaument dels arbres, en Nuc va decidir comprovar els seus amagatalls. Va buscar darrere les arrels d’un roure, sota una pedra grossa i dins del tronc buit on jugava de petit… però no hi va trobar ni un sol aglà!

—Oh, no! —va exclamar preocupat—. Sense els meus aglans, passaré molta fam aquest hivern!

Aleshores, va anar a buscar ajuda. Primer va trobar la seva amiga, la merla Mel, que estava cantant dalt d’una branca.

—Mel, podries ajudar-me a trobar els meus aglans? No recordo on les he posat!
—És clar que sí, Nuc! —va respondre la merla—. Des de dalt dels arbres puc mirar si veig algun lloc sospitós!

Després van trobar el talp Tuli, que sempre remenava la terra buscant cucs.

—Tuli, pots ajudar-nos? Potser els meus aglans estan enterrades a prop teu.
—Cap problema! —va dir el talp, traient el cap ple de terra—. Si hi ha alguna cosa amagada sota el terra, jo la trobaré!

Tots tres van començar la recerca: la Mel mirava des de dalt, el Tuli excavava i en Nuc revisava tots els racons del bosc. Després de molta estona, la merla va cridar:

—Allà! Darrere d'aquella pedra gran!

Van córrer tots cap allà i, efectivament, sota unes fulles seques hi havia un petit munt d'aglans.

—Els meus aglans! —va exclamar en Nuc tot content—. Gràcies, amics meus!

Però en Tuli va riure i va dir:
—Això només és una petita muntanyeta. Si en vas amagar tantes, segur que encara n'hi ha més!

I així, entre riures i jocs, van continuar buscant junts per tot el bosc. A mesura que passaven els dies, en Nuc va anar trobant totes les seves reserves, gràcies a l'ajuda dels seus amics.

Quan va arribar l'hivern, l'esquirol Nuc tenia prou aglans per compartir amb la Mel, el Tuli i tots els habitants del bosc. I aquell any, mentre el vent bufava i la neu queia suaument, el petit esquirol va aprendre una lliçó molt important:

—És millor amagar poques coses i recordar on són, que amagar-ne moltes i oblidar-les totes!

I des d’aquell dia, cada vegada que amagava un aglà, feia un petit mapa al seu cap… o, a vegades, simplement deixava una fulla en forma de recordatori.

I així, en Nuc ja no va tornar a passar fam… ni tampoc a oblidar on havia amagat el seu tresor.